

[Наталія КОСМОЛІНСЬКА

«Seven» | маністер | арт-рив

▲ Відкриття галереї. Олеся Домарадзька і Олександр Войтович

«Корені» | септіпрогау арт | пі

«Подія» | доживя творчіст

«Арт рубрика»

МИСТЕЦЬКІ ПОСИДЕНЬКИ на «ЗЕЛЕНІЙ КАНАПІ»

Ідея – вдала

Галерея «Зелена канапа» відкрилась у Львові в грудні 2006 року. Поява в місті нової виставкової площі розміром лише 50 м кв. стала однак помітною подією в мистецькому житті. Бо хоч як дивно це звучить для решти мешканців і гостей України (львів'яни про те знають), у туристично-музейному Львові катастрофічно бракує мистецьких галерей. Власне, сувенірні магазинчики, де пропонують арт-дріб'язок, є. А от із галерей у класичному сенсі на той момент у Львові була хібащо тільки «Дзига», яка надавала перевагу contemporary-проектам, та славнозвісна «Гердан», що останні кілька років спочиває на заслужених у часи бурхливої виставкової молодості лаврах. Тож мрії молодого львівського мисткині Олесі Домарадзької про власну галерею збіглися в часі із попитом публіки на класичні малярські цінності.

Місце – золоте

Найкультовіше й найтуристичніше місце старого Львова – вулиця Вірменська. Жоден турист не омине її, навіть якщо він у місті лишень на кілька годин. Окраса Вірменської, її родзинка, її гордість – Вірменська церква XIV століття і найромантичніший з усіх львівських двориків – Вірменський. Знайти краще місце для галереї – і вдень зі свічкою неможливо. Тож коли Олеся Домарадзька потрапила на приміщення на першому поверсі колишнього палацу вірменських архієпископів (вул. Вірменська, 7). Коли вона пройшла через арку вірменської дзвіниці (1571 рік, архітектор А. Красовський), через рідний

білокам'яний портал, мармурова таблиця над яким свідчила, що тут чотириста літ тому містився суд вірменської громади, миттєво зрозуміла – «воно». Але щоб перетворити абсолютно «вбите» попередніми власниками приміщення, довелося докласти великих зусиль. Та Олесі пощастило на чоловіка – архітектора-дизайнера, який із великою повагою та делікатністю поставився до пам'ятки архітектури: він «відчухрав» всю наявну «історію» від бруду століть і перетворив її на комфортний виставковий простір. Аби збільшити виставкову площу і створити певну інтригу оглядання, квадратну кімнату перегородили по середині.

Назва – адекватна

«Затишну» назву «Зелена канапа» для галереї підказав автор грайливих «ню», львівський художник Олександр Войтович, чиєю виставкою відкрилась галерея. Візитку галереї – зграбний зелений диванчик у стилі ретро – встановили на почесному місці серед зали. На ньому, власне, зазвичай сидять господиня галереї та її гості. Минулого року у галереї з'явилася ще одна зелена канапа, на фасаді, у вигляді «прикольної» керамічної вивіски авторства Ольги Пильник.

Формат – для життя

Століттями людство ставило знак рівняння між мистецтвом і красою. Час поступово змінював естетичні критерії, художникам-авангардистам набридло

оспілювати світ, вони вирішили докопатися до суті, розібрали форму на за частини, заперечили її, згодом знищили й почали шукати для мистецтва нові матеріали та форми вислову. А тих, хто залишився вірний полотну, пензлю й «вічним естетичним цінностям», зневажливо записали в «салон». Власне галерея «Зелена канапа» представляє творчість художників саме цього напрямку. Олеся Домарадзька презентує «вершки» сучасного львівського образотворчого та декоративного мистецтва. Як висловився відомий львівський художник Сергій Резниченко, він працює для тих, хто «погодиться жити» з його живописом.

Про імена та виставки

Галерейний досвід Олесі Домарадзька набувала в процесі, покладуючись на власну інтуїцію та здоровий глузд. Їй вдалося перетворити мінус галереї – камерний формат – на плюс. У ситуації, коли львівські музеї представляють виключно заслужених ювілярів (статус і монументальні площі зобов'язують), Палац мистецтв (єдиний львівський виставковий комплекс) виставляє переважно метрів або групі «вінегрети» (тут теж складно одному заповнити величезні зали), куди ж податися молоді або кураторам камерних проєктів? Вірно, в «Зелену канапу».

Для метрів «Зелена канапа» – галерея нюансу, можливість показати кілька нових творів, не очікуючи чергової круглої дати. Тут наразі виставився і живий класик львівської школи колоризму Володимир Патик, і маєстро ліричного пейзажу Петро Сипняк, і відомий автор пастозних «ню» Борис Буряк. Не оминула затишну галерею увагою й геній мистецького менеджменту Євгенія Гапчинська.

Для молодих «Зелена канапа» – цілком посильна можливість засвітитись із першою персональною виставкою, для середнього покоління – здійснити цікавий тематичний проєкт.

З оригінальних проєктів галереї: дві виставки еротичного мистецтва «Приборкання Ероса» – чоловічий і жіночий формат, куратори відповідно Олександр та Іванка Войтовичі; виставки з товариських мандрів на пленери – турецький «Весна в Царгороді» та волинський «Кохання смарагдових коників», романтично-смачні «Різдвяні виставки», власний проєкт «Зеленої канапи» – «25 см в квадраті», коли 20 митців пробували втиснути свою творчу фантазію у формат 25x25 см. Серед персоналії беззаперечним успіхом стала виставка авторського розпису по шовку іронічно-ностальгічної Анни Атоян «Хтозна», «Дежавю» Сергія Резниченка – класична розкіш живопису в сучасній недбалодекоративній трактовці – та ніжні квіткові «есеї» Ніни Резниченко,

святково-дзвінкий декоративний світ Ольги Кваші, зворушливий «Провулоч котячий» Олени Каменецької-Остапчук... Відбулось у «Зеленій канапі» і кілька романтичних фотовиставок, серед яких фаворитом глядацьких симпатій став «Парфюм» Сергія Михалкова – драйвова суміш еротики, естетичної провокації та відвертих бажань. Доречі, фото Сергія того ж таки року стали переможцями конкурсу журналу «Playboy».

Дуже мудро, що галерея не забула про декоративні жанри. Відкриттям «Зеленої канапи» став пластичний талант Ольги Пильник, іронічно-постмодерна кераміка якої і у форматі виставки «Глиняний рай», і в окремих артефактах (усі новинки можна побачити в «Канапі») дозволяє говорити про появу оригінального художника із вишуканим смаком і добрим почуттям гумору – надзвичайна рідкість у нашій попсово-депресивній часі! Наступним відкриттям щедрот львівської декоративно-ужиткової школи стала Інна Івасюк із її текстильними ляльками, виставки авторських прикрас (скло, емаль, кераміка, залізо...) та художнього текстилю «Цифровані гарадици» Дани Якимчук, Лілії Лупул та Юлії Фадєєвої – фантастично привабливий світ гіпер-вишуканого мистецького рукоділля.

Комерційних успіх – не без цього

Львів – місто художників. Тут тільки одних членів Спілки більше двох тисяч. Додайте ще тих, хто «у вільному творчому польоті» та чотири мистецькі заклади (коледж Труша, Академію мистецтв, Поліграфічний і інститут архітектури Політеху) з усіма «студіями» та викладачами – і маєте значно вищу за середньостатистичну по Україні кількість митців на душу населення. Оце саме «Зелена канапа» активно орієнтує глядачів у львівському «мистецькому морі». Виставки розписані на три роки вперед, і це при тому, що «селекція» відбувається дуже жорстка, з десяти пропозицій на огляд потрапляє лише кілька. Публіка вже звикла, що тут кожні два-три тижня можна побачити щось цікаве, взяти до уваги нове прізвище, купити щось душевне «до хати» або на подарунок. Художники теж задоволені – мають добрий піар, галерея забезпечує не тільки поліграфічний супровід (афіша, буклет, листівка), але й активно співпрацює з мас-медіа. До того ж, «Зелена канапа» не обмежується львівським форматом і регулярно презентує творчість «своїх» кращих із кращих у столиці, на популярному фестивалі «Арт-Київ».

- ▼ Вивіска галереї «Зелена канапа» – робота Олі Пильник (кераміка).
- ▲ Анна Атоян. «Музикант» (триптих). Живопис на шовку. Фестиваль «Арт-Київ», 2007 р.
- ▲ Сергій Резниченко. «Піаністка». Виставка «Дежавю», 2008 р.

- ▼ Сергій Михалків. «Текіла». Виставка «Парфюм», 2008 р.
- ▲ Відкриття галереї 27 жовтня 2006 р. Виставка Олександра Войтовича «Алегорія в обцасах».

МИСТЕЦЬКІ ПОСИДЕНЬКИ

НА «ЗЕЛЕНІЙ КАНАПІ»